

drtije vislic »der weissenfelser Galgen«. Pripoveduje se, da so nekdam prosili Trbižani Belopečane, da bi smeli nekega svojih zločincev obesiti na njih vislicah, pa jim niso dovolili, ampak so pismeno odgovorili: »Das sind unsere Rechte. Wir haben den Galgen für uns und unsere Kinder gebaut, nicht aber für fremde Halunken.« (To so naše pravice. Mi smo dali napraviti vislice zase in za svoje otroke, ne pa za tuje potepuhe.) Isto se pa pripoveduje tudi o mestih, n. pr. o Višnji gori. (Konec I.)

Iz materinega dnevnika.

J. E. Bogomil.

Dd groba se je vrnila, kjer je obiskala svojo mamico, ki spava ondi pod črno rušo in čaka angelske trobente. Odprla je zdaj knjigo, spomin na rajnko mamo. »Dnevnik« ji pravi. Skoro vsak dan je vpisala vanj pokojna mati kak važen dogodek svojega življenja. Danes je ta knjiga hčerki dragocen spominek na ljubo mater: oživlja ji iznova dneve, ko je okušala sladkost materine ljubezni, sladkost tudi takrat, ko je ona mislila, da ji je primešanega tudi kaj srda. Odpre knjigo in bere, pa zopet preskoči nekaj listov in zopet bere — in zopet in zopet...

»14. junija 1901. Danes je šla moja Marica prvič k svetemu obhajilu. Praznik presvetega Srca Jezusovega je. Dvakrat lep je današnji dan in gorak. Kakor bi govoril meni in moji Marici o lepoti in gorkoti Najsvetejšega. Rada sem imela doslej svojo Marico, sedaj jo imam še rajši. Tudi ti jo imaš rad, o Gospod! Daj, da bo tudi Marica tebe vedno ljubila!«

»29. junija 1901. Ličanovi so šli na izlet k Sveti Katarini. Naša Marica je hotela z njimi. Kako me je prosila! Komaj, komaj sem ji ubranila! Danes je vendar zapovedan praznik, pa bi bila brez svete maše! Ne, tega ji ne pustim! Najprvo dolžnost, potem razvedrilo! Popoldne sva šli na Rožnik. Ondi se je utolažila.«

»15. avgusta 1901. Danes praznuje Marica svoj god. Popoldne je šla z menoj v Dravlje k svetemu Roku. O ljubi sveti Rok, varuj mojo hčerko kuže; veš, kakšne kuge!«

»16. avgusta 1901. Zjutraj z vlakom sva se odpeljali k Mariji Pomagaj. Popoldne z vlakom do Škofje Loke in potem za en teden na dom mojih staršev.«

»2. februarja 1902. Danes je mraz. Marica hoče na led. Pa zastonj prosi. Ne pustim je. Hude slutnje imam: kaj, če se ji zgodi nesreča? Ličanovo Jelico so pred nekaj dnevi odpeljali z drsališča v bolnišnico...«

» 24. aprila 1910. Marica hoče v Ameriko. Prijateljice ji pišejo in jo vabijo. Lahko bi živela brez nje, a Marica bo težko prav živela brez mene. Zato ji bom branila do zadnjega. Vem, da bo nekaj zamere; vem, da mi bo očitala, da jo sovražim, da ji branim do sreče — pa vseeno! Čez nekaj let bo uvidela, da sem imela prav...«

»Čez nekaj let bo spoznala, da sem imela prav.«

Danes Marica to spoznava. Hvaležna je, da ne spoznava prepozno. Spomin na blago mater ji orosi oči, in njen duh se zamisli v čase, ko je hodila z njo po teh sobah, in z njima luč in gorkota, ljubezen in sreča.

V tem se odpro vrata. V sobo priteče njena šestletna hčerka Anica.

»Mamica, zakaj ste pa tako žalostni?«

»Spominjala sem se svoje ljube mame, ki jih ni več.«

»Pa ste žalostni? Jaz sem pa zmiraj vesela, kadar se vas spomnim!«

»Dokler me imaš! A ko me boš iskala nekoč po sobah in v kuhinji in na vrtu in ne vem, kje še vse...«

»O mama, tega nikoli —!« vikne Anica, skoči k mamici, jo objame in se stisne k nji.

Ne more si misliti, da bi bilo kdaj drugače, kot je danes.

Na vaškem trgu.

Dr. Jos. Lovrenčič.

Mafija Mafaja
hruške prodaja,
v raztrganem košu
jih daje po grošu.

Groši so beli,
hruške rumene;
groši so trdi,
hruške maslene.

Mafi, o mafi,
dajte mi groš,
dokler še Mafaja
ima vrhan koš!

